

Trojnásobný misionář

Září 1903. Pater Daniel Brottier (1876–1936), sedmadvacetiletý kněz, píše generálnímu představenému misijní společnosti Spiritánů neboli Kongregace Svatého Ducha pod ochranou Neposkvrněného Srdce Panny Marie, jejímž hlavním posláním je misijní činnost: „Život misionáře jsem už ve svých 12 letech chápal jako život člověka, který chce obětovat svůj život pro spásu jiných duší, je jedno, jestli okamžitě, nebo po krůčcích. Kdybych si mohl vybrat, byl bych pro první možnost.“

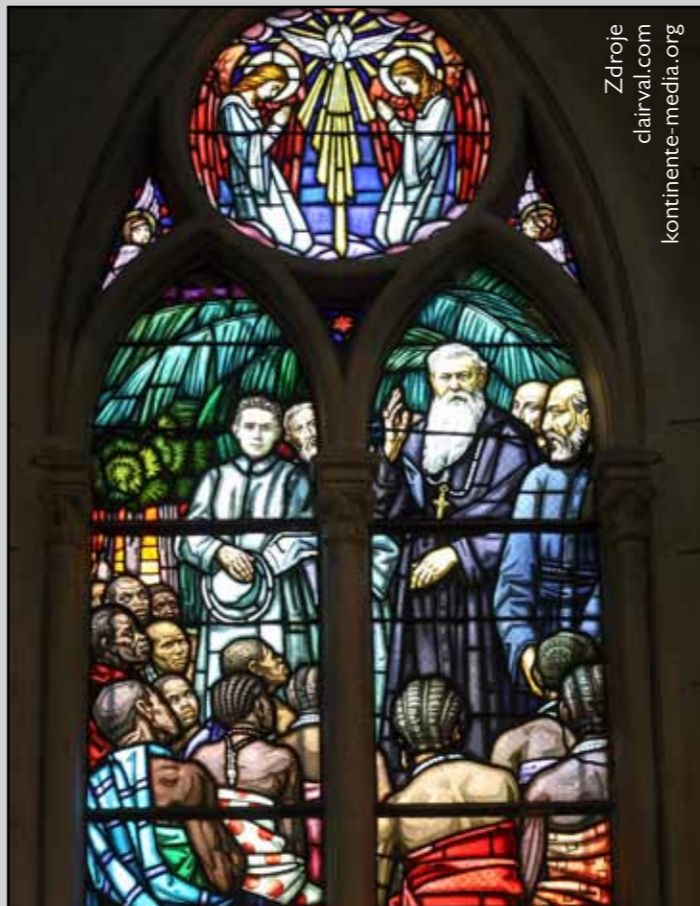
Tím míním, monsignore, že má hlava nesedí pevně na mých ramenou. Mám pro to dobré důvody. Nechtěl bych být domýšlivý, ale kdybyste měl nějaký nebezpečnější úkol v mé misijní činnosti, říkám vám jednoduše a jasně: Zde jsem.“

Poslední věta ukazuje nadšený a obětavý postoj mladého misionáře. Je odpovědí lásky na volání lásky, která vychází z kříže: Žízním! Absolutní, radostné vydání se až do krajnosti, láska až do konce.

Mnohdy nám chybí ono bezhlavé nadšení, obětování se, bláznovství pro Krista. Asi se všichni nestaneme misionáři v Africe, ale jak vidíme v naší společnosti, která žije bez osobního Boha, bez jeho Syna, je náš postoj „Zde jsem“ tolik potřeba!

Takový byl otec Daniel Brottier jako misionář v Dakaru v Senegal. V Africe se obzvláště angažoval při pomoci dětem a mladistvým. Sám napsal: „Není naším úkolem přehradit proud bezbožnosti, která hrozí pohltit mladé lidi?“ V roce 1911 však musel ze Senegalu odejít, protože utrpěl zranění hlavy a kolene.

Zpátky ve Francii začíná druhá část jeho misionářské činnosti. Ještě před ní však vypukla v Evropě první světová válka. A pater Daniel? Dobrovolně se přihlásil do kněžské služby ve vojsku. Při bitvách jej bylo vždy možno vidět v prvních liniích, jak duchovně pomáhá jak francouzským, tak německým zraněným či umírajícím vojákům. Před jednou bitvou se mu podařilo přesvědčit ke zpovědi stovky vojáků i důstojníků, jindy přemluvil důstojníky, že nadcházející bitva je bezvýhodná a přinese jen množství zmařených životů, a samo velení se rozhodlo, že do vojenského střetu nepůjde. Tím zachránil stovky vojáků před smrtí. Sám říkal, že má stejný strach jako všichni ostatní, jisté je, že byl pod obzvláštní ochranou nebes, nazývali jej „šťastným dítětem mezi francouzskými kněžími“.

Zdroje
clairval.com
kontinente-media.org

Třetí (a poslední) etapou plodného misionářského života tohoto odvažného kněze byla péče o sirotky. V roce 1923 byl pověřen představenými svého řádu vedením sirotčince Orphelins Apprentis v Auteuilu na předměstí Paříže. Tehdy dokonce hrozilo, že bude tento známý sirotčinec zavřen, protože během války a po ní bylo nedostatek financí na provoz zařízení, které žilo především z darů. Danielu Brottierovi se podařilo z tohoto chátrajícího sirotčince (v době převzetí domova řádem v něm bylo 175 sirotků) vytvořit monumentální státní zařízení, které se stalo pověstným velkou schopností zaměstnanců vcítit se do potřeb dětí, nezištnou láskou k nim a jejich schopností vést je ke křesťanskému životu. Dnešní devizou sirotčince v Auteuilu je heslo „Přivítat, vychovávat, vzdělávat a začlenit“, přičemž se stará o více než 9 000 dětí a mladých od 2 do 27 let ve více než 13 regionech Francie.

V roce 1933 utrpěl pater Daniel těžkou srdeční příhodu a musel se na nějakou dobu vzdát vedení ústavu. Přesto ještě v roce 1935 píše: „Mám hlavu plnou plánů. Co z nich bude, záleží jen na Bohu. Pracujme, neztrácejme čas, nebojme se žádné námahy – vždyť k odpočinku máme celou věčnost!“ V únoru 1936 dostal dvojité zápal plic a 28. února ve věku 60 let umírá.

Jeho dílo však rostlo a roste dál. Na základě různých uzdravení a obrácení díky modlitbám na přímluvu Daniela Brottiera jej v roce 1984 papež Jan Pavel II. blahořečil. Otec Daniel byl velkým citelem svaté Terezie od Dítěte Ježíše. Přivlastněme si podle příkladu tohoto velkého francouzského misionáře její slova: „Nikdy nemůžeme důvěřovat dobrému a mocnému Bohu tak, že už se nám to zdá až moc. Dostaneme od něj všechno podle míry naší důvěry.“

Ježíšův první zázrak

(Jan 2, 1–11)

Doposavad jsme byli při svých biblických výletech na návštěvě u Lukáše nebo Matouše, dnes trošku nahlédneme do kuchyně evangelistovi Janovi. Víme, že Jan se odchyluje od těch ostatních evangelistů, tzv. synoptiků, tím, že popisuje z větší části jiné události než oni a podává je poněkud odlišným způsobem.

V tomto článku se podíváme na jeden z neznámějších Ježíšových skutků, které uvádí Jan. Jedná se o první zázrak (přesněji „znamení“), který se udál na svatbě v Káně Galilejské. Všichni asi víme, co se tam stalo, ale my se zaměříme na některé zvláštnosti a význam tohoto Ježíšova činu. Je známo, že Ježíš vykonal tento zázračný skutek na žádost své matky, která tam byla přítomna. Maria si všimla jednoho zádrhelu, o kterém vědělo snad jen několik málo osob, které zajišťovaly chod svatby. Totiž že došlo víno, které dodává nezbytný radostný ráz svatbě, která v oblasti Palestiny trvala několik dnů, i celý týden. Hrozilo, že se novomanželé a jejich rodiny před druhými společensky znemožní. Ježíšova matka se obrátila s tímto problémem na svého syna s vědomím, že s tím něco udělá ve prospěch svatebčanů.

Jenže Ježíš se zdánlivě ohradil proti Mariině prosbě, jakoby výrazem „Co mi chceš, ženo?“ vyjádřil svůj chladný odstup od ní. Už jsme si o tomto vztahu mezi Ježíšem a jeho matkou něco pověděli v minulých číslech. Ani tady se nechová neuctivě, ale pouze dává na srozuměnou, že nemůže jednat z pouhých přirozeně lidských pohnutek. V Janově evangeliu jasně vyznívá, že Ježíš plní vůli svého Otce. Vůlí Otcovou v tomto případě je, aby jednak svatebčanům pomohl, ale aby zároveň tím ukázal (nebo, jak se často používá, „zjevil“) něco vyššího. Podobně jedná Ježíš i v jiných situacích tohoto evangelia. Např. když žádá o napití vody, kterou čerpá samaršská žena, zároveň jí nabízí vodu „tryskající do života věčného“, tzn. duchovní Boží dary, které vedou k věčnému životu (Jan, 4. kap.). Nebo když rozmnožuje chléb k tělesnému nasycení, zároveň učí, že hlavně přichází proto, aby dal sám sebe jako chléb života,

který zajišťuje život věčný, tzn. vybízí k jeho přijímání především v eucharistii (kap. 6).

Maria pochopí, nebo alespoň vytuší, že Ježíšovo posláné je pomoci lidem, ale zároveň přesáhne čistě hmotné potřeby lidí, proto vše odkazuje na svého syna: „Udělejte všechno, co vám řekne.“ Ježíš nechá naplnit vodou až po okraj šest velkých kamenných nádob – každá měla objem 80–120 litrů. Pak nechá z těchto nádob nabrat a donést správců svatby, aby ochutnal. Ten zjistí, že mu donesli vynikající víno a náležitě to také ocení. Představte si, asi 600 litrů výborného vína! To je 300 velkých dvoulitrových PET láhv od limonády.

Svatba je tedy zachráněna. Ale nejen to. Už jsem napsal, že Ježíš chce ukázat tímto činem něco vyššího. Svatební hostina s hojností jídla a také vybraného vína je už ve Starém zákoně předobrazem budoucího věku, kdy Bůh odstraní všechno, co lidi tíží a trápí, a kdy zajistí lidem nepřeberné množství všeho, co jim přinese nekonečné štěstí. Přesně to přišel vykonal Ježíš. Přinesl hojnost věčného života. Na konci úryvku máme zajímavý postřeh evangelisty: že tímto zázračným činem v Káně Galilejské „zjevil svou slávu“ a že „jeho učedníci v něj uvěřili“. „Uvěřit“ v Janově evangeliu znamená přijmout Ježíše do svého života, být s ním spojen, řídit se podle jeho slova. Ano, v tom záleží přijetí „věčného života“, což je u Jana totéž, co „Boží království“.

Co z toho pro nás vyplývá? Budeme-li se držet Ježíše, budeme-li konat všechno, co on nám řekne, už za svého pozemského života (!) vstoupíme do života věčného, budeme opravdu šťastní, a i když to nebude asi na denním pořádku, budeme svědky zázraků, které se kolem nás dějí. Jen nepočítejme zrovna s tím, že Pán Ježíš pro nás promění obrovský barel plný vody v nějakou tu limonádu.